

felebarátodat, embertársaidat? A túlzott anyagiasság szeretetét elveted-e? Vagy te is ott buksz el, mint a gazdag ifjú, hogy jobban szereted vagyonod, mint életed? A jézusi élethez és eszményeihez van-e közöd? Próbálsz-e követni őt?

Gondolj komolyan e kérdésekre! Tedd még most, ne halogasd tovább! Ne mondd azt, hogy még ráérsz, hogy még fiatal és egészséges vagy, hogy van még időd! Hisz nem tudhatod! Az élet oly kevés. Ahogyan a költő írja: „Lehunytam a szemem: reggel volt, / kinyitom újra: este lett. / Kezdet s vég egybefut... óh, hogy / zuhan az élet! hogy zuhan! / Egy perc és minden összecsap, és / még egy, s min-
dennek vége van.“ Amen.

PRÉDIKÁCIÓVÁZLATOK

SZABÓ DEZSŐ

AZ ÖRÖKÉLET FORRÁSA

Jn 4,14

Nyári melegben, fáradtságban, lendületes munkában megnő, felfokozódik a szomjúság érzése. Üdítő a tiszta forrás vize. A forrásvizek közt is első helyet foglal el a borvíz, melynek különböző ásványi összetevője nemcsak szomjat olt, de nagyon sok esetben gyógyít is. A forráshoz menni, szomjat enyhíteni, gyógyulást elérni állandó cél volt és marad.

Az örökélet igénye egyidős velünk. Felfokozódik ez a lelki szomjúság az élet alkonyán, kórházak termeiben, betegségek fájdalmában. Hova forduljon a lélek szomjának oltására a megfáradt vagy beteg ember, ahol az örökélet forrása?

Jákob kútjánál zajlott le Jézus és a samariai asszony párbeszéde. Ennek során Jézus tanítását az örökélet vizéhez, el nem apadó forrásához hasonlítja. Hozzá kell menni, tőle kell kérni és elfogadni azt.

A szomjúság oltása, a gyógyulás megtalálása nem egyszeri alkalom, hanem állandó folyamat. Szeretjük a változatost, szépet. Minél többet járunk, minél többet látunk, annál többre vágyunk. Betelni a szépséggel nem lehet. Szeretjük a szórazást, nevetést, de az soha nem elég, mind többet kívánunk. Szeretjük a kellemest, a kényelmet, de örök szomjúsággal újra és újra keressük azt.

Az életünk szép, harmonikus, boldog, gazdag, áldott. Mint akik a forrás mellett élnek, legkevésbé becsüljük meg azt. Mert a miénk. Jézus evangéliumáról, szavairól is így feledkezünk meg, pedig velünk van minden imánkban, lelkünk harangszavában.

Ez a csodaforrás, az örökélet forrása összetett. Hitből, reményből, szeretetből áll. Az Atya gondviselése, a meg nem szegyenülő bizalom, a soha el nem múló, mindent megbocsátó szeretet adja üdítő, gyógyító erejét.

Minden imádsággal, minden jócselekedettel, minden békés szóval egy-egy pohárral merítünk belőle. Jézus adja, mi csak el kell fogadjuk és éljünk vele. Amen.

ŐRIZD MEG SZÍVEDET

Péld 4,23

Múzeumok és családi otthonok a tanúi, hogy mi mindent gyűjtünk és őrizünk meg. Művészeti alkotások, fényképek, levelek, bélyegek. Egy költözés vagy nagyta-
karítás döbbsen rá, hogy mi mindent őrizünk, rakosgatunk mint emléket vagy tárgyat, melynek még hasznát vehetjük.

Igaz azonban ennek ellentéte is! Mi mindent elveszítünk. Az elveszett és megtalált tárgyak sora végtelen. Pénzt, használati értéket, ruhánk tisztaságát, vagy magát a vissza nem térő időt. Minden veszteség nehéz, nyomasztó érzés, néha fájdalom, keserűség, bánat, sirás. Pedig minden pótolható az anyagi világban, talán szebbel-jobbal, mint amilyen volt.

Egyetlen olyan veszteségünk van, mely pótolhatatlan, és ez maga az élet. Az élet lassú vagy gyors elvesztésében döbbenünk rá, mennyire kellett volna őrizni, vigyázni, féltetni azt.

Mi az élet? Meghatározása az alaptól, nézőponttól függ. Élettanilag: táplálkozás, növekedés, mozgás. Társadalmilag: munka, pihenés, szórakozás. Erkölcsi szempontból: értékgyűjtés és megvalósítás. Keresztény vallási szempontból: tökéletesedés. istenfiává való válás. Unitárius életeszmeny szerint: kötelesség, feladatok teljesítése, szolgálat-szeretet megvalósítása. A meghatározások összessége mind igaz, mert az élet időben és térben a miénk, sajátunk, és őrizni az első számú kötelességünk, mert hivatásunkat csak annak segítségével valósíthatjuk meg.

Imában kérjük a mindennapi kenyeret, de dolgozunk azért, hogy meglegyen. Széppé kívánjuk tenni az életet, a mindennapokat, a környezetünket, a lakást, az öltözetet álommal, tervvel, művészettel. Tanulunk, hogy a szellem, a lélek is növekedjék, hogy tudománnyal védjük és őrizzük magát az életet, ami szép, jó és kötelesség. Gondoskodásunk mindenre kiterjed: zár az ajtón, tisztaság az étkezésben, pontosság a munkában. Az egészségvédelem lényegében életvédelem.

Mivel védjük szívünket, mely minden féltett dolognál fontosabb, hisz abból indul ki minden élet? Szívünk a test legvédettebb ölelésében egy életen át dobog. A test sebei a kis vágástól a súlyos műtétekig előbb-utóbb begyógyulnak. Egy kis repedés a szíven, egy kis ütemhiba, s az eredmény a halál. Vigyázni kell a szívre, mert abból indul ki az élet, mert jelképesen az maga az élet.

Bár vigyázunk rá, minden emberi szív százszor annyi sebet kap és hordoz, mint a test, s a szív sebei nagyon veszélyesek, nehezen vagy egyáltalán nem gyógyulnak. Ezek a sebek elkerülhetetlenek: csalódunk: emberben, testvérben, gyermekben, barátban. Tévedünk: eszmékben, célokban, tervekben, álmokban. Jaj, néha önmagunkban is!

Nem elég vigyázni, a szívet őrizni kell! Minden féltett dolognál jobban őrizni kell, mert abból indul ki minden élet. Csalódásokban, bánatokban, tragédiákban, veszteségekben őrizni kell tisztán, hogy amikor visszaadjuk Teremtőnknek, még ha vérző sebekkel is, de ártatlan legyem, mint a születés pillanatában. A szívet őrizni kell megbecsüléssel saját lelkiismeretünk előtt. Nem az a fontos, mit mondanak, hanem milyen a nyugalma, a békessége, az igazsága. Őrizni hittel, Istenbe helyezett feltétlen bizalommal.

A szív védelme az élet védelme. Veszítsünk bármit, csak szívünket soha, mert a szív jelképesen is, valóságosan is egyenlő a szeretettel, a hittel, a reménnyel, a becsülettel, az étellel.

A Házsongárdi temető Dsida-kriptáján olvashatjuk: „Megtettem mindent, amit megtehettem“, és ez a legnagyobb örízet. Mindent megtenni a szívért, az életért, mert azért teremtett Isten. Ámen.

A SZERETET KÖTELEZ

Kol 3,14

A kötél valóságosan és jelképesen életünk elengedhetetlen tartozéka, szüksége. Sok nehéz munkában könnyebbít, segít, és erőt ad. Jelképesen kötélnek nevezzük a vallásos hitet Isten és ember között. Kötélnek az erkölcsi szabályokat ember és ember között. Egész életünk nem más, mint kötelek szaggatása és új kötöttségek vállalása.

Kötél a hajtó parthoz rögzíti; kötél a partokat összekapcsolja; lakást lakással, várost várossal, földrészt földrésszel a telefon kötele (kábele) köti egybe. Kötél a rádió hullámhossza, a föld gravitációs ereje, kötél a fény, mely felé fordul a virág kelyhe, kötél a gondolat, az érzés. Legtökéletesebb kötél a szeretet, mely mindent hiszen, eltűr, remél és soha el nem fogy.

A kötél korlát, de ugyanakkor biztonság. Megkötöttség, zár, de egyben szabadság, rögzítő fék, de ugyanakkor szárny is. Gyökerével földbe kötődik a fa, növény, minél nagyobb, mélyebb a kötele, annál szebb, biztonságosabb élete. Ha tágabb gyökérrel is, de kötve vagyunk a földhöz, az időhöz, a 70 avagy 80 évhez, az energiához, a fényhez és mindenekfelett a szívhez. Anyánk szívéhez, felebarátunk szívéhez, a szeretet kötélkéhez. Örök emberi vágy: szeretném, ha szeretnének.

Minden tanács, parancs, amit szüleink mondanak, minden törvény, amit a társadalom, közösség előír, minden parancs, amit Isten kér, kíván: kötél, láthatatlan, ezerszálú kötél. Vágyunk, akaratunk hányszor lázadozik, szaggatja a határt szabó

köteleket, mert egyik vagy másik nem tetszik, nehéz és mégis csak ez tart meg. A gyermek játszani akar, de kötél köti, hogy tanuljon, a felnőtt pihenni akar, de kötél köti, hogy dolgozzon, áldozatot hozzon. Az ember a könnyebbiséget keresi, de Isten parancsolja, hogy szeressen. Tökéletesedni csak a szeretet által, megkötvé lehet.

Ha nem selyem szállal, köt a rög kötéllel; köt a család, köt a föld, köt a szó, kötnek az emlékek. Minden perc, minden óra egy új kötél. Minden öröm és minden bánat egy új kötél. És minden szívdobbanás.

Nekünk ezt kell felölelnünk, a szeretetet, mely a tökéletesség kötele. Ha ép és erős ez a kötél szülő és gyermek közt, testvér és testvér közt, ember és ember közt, szép, boldog és békeséges az élet is.

A szeretet kötelékének erejével, tökéletességével imádkozz, dolgozz, élj. Igyekezz tökéletes lenni, miként a te mennyei Atyád tökéletes. Amen.

„CSILLAG A MÁGLYÁN“

1Tim 2,4—5

Távoli fényforrás. Nem lehet tudni, csillag-e, vagy pászortűz, máglya? Közel kell menni, hogy az igazságról meggyőződjünk. Lombhullató őszben, évszázadok távolából fény ragyog felénk. Nem üstökös, nem csillag, a Genf melletti mezőn egy máglya fénye, melyen egy emberi test ég s egy lélek száll fel, hogy időtlen időnkig fény maradjon, csillag legyen a történelem egén.

Élete 42-ik évében Szervét Mihály hamuvá ég, miközben fénné, csillaggá válik. Miért? Élete a XVI-ik század emberéé. Tudása is az. Sok mindent ismer, a pápai udvartól a napszámos kunyhójáig. Elsőnek ismeri fel a vérkeringés rendszerét, és elsőként hirdeti a régi igazságot Isten egységéről.

Újat nem mond, de három könyvet ír, melyben a Biblia alapján tanúsítja Isten atyaságát és nagy szeretetét, hogy minden ember a földi életben boldog legyen, az igazság ismeretére eljusson, és üdvözüljön, mert ez az Ő akarata.

Amikor az ember üdvösségét a hithez kötik, mert az igaz ember hitből él, amikor az ember üdvösségét az egyházhoz kötik, hogy annak engedelmeskedjen és tanítása szerint imádkozzon, hirdetni, hogy földi boldogság és mennyei üdvösség egyaránt magában az emberben van, döbbenetes, visszhangos tanítás, mely egyenes út a máglya felé, de egyenes út a ragyogó csillagok felé.

Csillag vagy máglya? Nincs elveszve, elkárhözva senki, mert Isten ezt nem engedi. Isten azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön, hogy mindenki az ő gyermeke, munkatársa legyen. Isten azt akarja, hogy te is fényforrás, csillag légy, nem máglyán, de mindennapi életedben.

Teszünk-e, tettünk-e valamit Isten akarataért? Mi a te igazságod? A gond, a rohanás, a harag, az irigység, az önzés? Ragyogjon rád ma egy csillag fénye, s lásd be: csak az igazság, ami mindenkinek igazsága, csak az a boldogság, ami mindenkinek boldogsága, csak az a fény, ami mindenkinek fényt, világosságot ad. Csillagok, tüzek, emberi szívek, ragyogjatok örökkön örökké. Amen.

SZÉKELY LÁSZLÓ

SZOLGÁLAT LÉLEKBŐL

1Pt 4,11

A világon minden és mindenki szolgálatot teljesít; ki-ki a maga helyén és beosztásában végzi feladatát, teljesíti kötelességét. Ha munkába indulunk, ezt mondjuk: szolgálatba megyünk. Mert nemcsak az órálló teljesít szolgálatot, hanem mindenki, aki éber és dolgozva vigyáz a maga és családja mindennapi kenyerére, az egészség épségére, a szépség, jog és igazság erejére, a szószék méltóságára, vagy egy közösség jólétére.

Aki a szolgálatban fáradhatatlan, tudja, hogy minden dolog elvégzéséhez erőfeszítésre van szükség. A munkás munkája a gyárban, a földművesé a mezőn, s

a sokszínű élet területe mind fizikai erőfeszítést vesz igénybe. A tudomány, művészet, irodalom szolgálatában az értelem és érzés fokozott munkájára van szükség.

A szolgálat létjogosultságát elméletileg mindenki elismeri. A szolgálatvállalás és teljesítés azonban gyakran nem elég öntudatos. Végzünk valamit, mert így tanultuk, mert így öröklődött ránk. Munkánkat lélektelenül, unottan, gépiesen, beidegzett mozdulatokkal, megszkokott ütemben végezzük, csak azért, hogy biztosítsuk a magunk és családuknak részére a mindennapi kenyeret.

Az így teljesített szolgálat mesterség csupán, amely hasznos ugyan, de nem dicsér minket, csak besorol a megbízható emberek osztályába. Ez a szolgálat sem haszontalan, de nem viseli magán a jövőt kutató és építeni akaró ember ismeretőjeleit.

A szolgálatnak úgy van igazi jelentősége, ha lélekből fakad, ha annak forrása az az erő, amit Isten adott. A Teremtő szellemi erővel és a szolgálat lelkeivel ruházta fel gyermekét, hogy ezek által fejlődjön, gyarapodjon, nemesedjen az ember és az ő világa.

Az a szolgálat éri el ezt a célt, amelynek ereje, forrása és elindítója a lélek. Az ember munkáján meglátszik, bármily szakértelemmel végzi is azt, hogy gépies unottságból vagy pedig lélekből fakad. A szolgálat végzéséhez az egyszerű beidegződés nem elég, a szakmai ismeret mellé oda kell tenni a lelket, a szeretet erejét, a jövő és a fejlődés iránti felelősség érzését is, mert ebben a teremtésben mindennek élete van. Élete van a virágnak, a lombnak és a rögnek, az anyagnak, a betűknek, a számoknak és a mozgásnak, amelyekkel élve és azokat alakítva fejlődik az élet és valósul meg a jobb. A lélekből fakadó szolgálat az, amely dicséri az embert, hiszen saját egyéniségéből, lelke morzsáiból is adott valamit ahhoz a nagy műhöz, amit mi boldog életnek és fejlődő jövőnek nevezünk, mert: „Amit tapasztalsz, érzed és tanulsz / Évmilliókra lesz tulajdonod“ (Madách).

Amikor a lélek is hozzájárul a szolgálat teljesítéséhez, minősül át a mesterség hivatássá, a beidegződés öntudattá, az unottság felelősséggé és a forma értelemmé. Lehet, hogy lelki megrázkódtatások vagy göröngyös életutak fogják előnkbe állítani a legsúlyosabb kérdést: miért éltem s hogyan végeztem, ami rám bízott. Az igenlő választ csak az adhatja meg, aki valamit hozzáadott a meglévőhöz, és lelke többlettartalmával gazdagította Isten remekművét: a teremtett világot. Igazán nagyot, szépet és jót adni csak a lélek erejével lehet.

Egy történet szerint a dicséretre vágyó művész, hogy neve fenn maradjon, fába akarta vésni Jézus emberarcát. Sok hiábavaló próbálkozása után, önmaga erejében és képességében csalódva, a havasra megy, s ott az egyszerű székelyek között beáll favágónak. A munka nehéz, az izmok edzetlenek. A sikertelenség a művészt még jobban lesújtja. Az öreg bölcs, embert, lelket és életet ismerő favágó, Dani bácsi megtanítja az igazságra, hogy a munka és a szolgálat csak úgy lesz eredményes, a favágásnak is csak úgy van értelme, ha lélekből fakad. Minden fejszecsapásnál, a véső minden mozdulatánál gondolni kell valakire, a feleségre, gyermekre, Istenre és a közösségre, s úgy fog menni a munka.

A művész megtanulta Dani bácsi leckéjét, hazament, és megfaragta Jézus örök emberi arcát, a legszebb remekművet.

Minden dolog elvégzéséhez lélekből fakadó hivatástudat szükséges. Minden munkánk, szolgálatunk nemcsak a mának, hanem a jövőnek is szól, mert csak így lehet valaki minőségi ember. „Add magad hozzá a világhoz / Hogy jobb legyen az ember és / Szébb legyen a föld...“ Ámen.

KINCSKERESŐK

2Tim 1,14; Ézs 33,6

A szerzés ösztöne, a külső anyagi javak birtoklása az ember világának jellemvonása. A mindennapi szükségletek megszerzésének nemes küzdelme akkor fajul szenvedéllyé, ha gátlástalanul utat engedünk a szerzés ösztönének, szenvedélyünké válik a mindennáron való anyagi gazdagodás, amellyel együtt jelentkezik a nagyra-vágyás, a beképzeltség, az önimádat, a kapzsiság.

Pál apostol Timoteusnak ezt a feladatot adja: a rád bízott drága kincset őrizd meg. Az apostol azokra az értékekre gondol, melyeket előző levelében így jellemez: „Hogy jót tegyetek, legyetek gazdagok a jó cselekedetekben, legyetek szíves adakozók, közlők.“ Ezeknek a belső, lelki és szellemi értékeknek megőrzésére hívja

fel a figyelmet Jézus is: „Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, hol a rozsda és a moly megemészti és ahol a tolvajok kiássák és ellopják, hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben, ahol sem a rozsda, sem a moly meg nem emészti és ahol a tolvajok ki nem ássák és el nem lopják.“ Ezek a lelki javak pedig örökkévalóak, elévülhetetlenek, és sohasem devalválódnak, mert lelki értékek. Erre utal Ezsaiás, amikor békés időről, tartós boldogságról, bölcsességről profétál. A lelki javak ápolása és a külső javak szerzésével és felhasználásával való összhangba hozatala teremti meg a kiegyensúlyozott, boldog életszemléletű, hívő embert. A szellemi kincsek ápolása, gyarapítása és megőrzése szüntelen éberséget és szolgálatot jelent.

Aki ezeknek világában él, alkot és gyarapszik, egyéni életében boldog és bölcs. Aki a szellemi és lelki javakat másokkal is megismerteti, jézusi hivatást vállal. Ha a lélek drágagyöngyei egy közösség célkitűzésévé válnak, az a közösség gazdag lesz békében és tudományban.

Megőrizni, gyarapítani és továbbadni az evangélium értékeit, ez a mi munkánk és nem is kevés. Ámen.

VAKSÁG ÉS SÖTÉTSÉG

Mk 10, 46—52

A felolvasott történet Jerikó városában játszódik le. A születésétől kezdve vak Bartimeusról van szó, aki elég idős korban találkozott Jézussal és nyerte vissza látását. Évtizedekig ott koldult Jerikó város utcáin, és mint az akkori kor embere, hitt a csodákban, hogy egyszer ő is látó ember, boldog lehet.

Szomorú a születésétől fogva vak ember világa. Nem látja a virágok színét, a tavasz zöldellő pompáját, a gyermek kék szemének ártatlan melegét, a művészetek fenségét. A formák és a képzelet által kialakított világban éveken át várni egy megtörténhető csodára, egy kis fényre és sugárra, csak a megtartó hit erejével lehet.

Aki életében látott már s ismeri a létező világ millió szépségét, s csak azután borul rá a vak éjféli, még többet szenved, és csak a remény és hit tartja vissza attól, hogy ne zuhanjon a mindenről való lemondás szakadékába.

Mi, akik látunk, száguldunk a vállalt időben, mint a mesék táltos paripáin; akik nem látnak, csak a gondolatok szárnyain száguldanak és vállalni sem tudják az időt. Világuk színes, képzeletben megformált külön világ, amelyben nincs változás, csak várakozás és egy ismertető fehér bot.

Intézmények és nevelők újabb és újabb módszereket találnak fel, hogy hasznos, életkedvelő — valaminek örvendő emberré tegyék a tévesen világtalanoknak nevezett emberek ezreit és enyhítsék a vakság tragédiáját.

Vajon milyen módszerekkel lehetne gyógyítani, milyen csodával lehetne megváltoztatni a látó ember vakságát, a fényben és mégis sötétségben élők magatartását, mert nemcsak testi, hanem lelki vakságról is beszélhetünk.

A testi vakságban élőket megtartja a hit és a remény, a lelki vakokat, akiket méltán lehet világtalanoknak nevezni, csak az érdek, az egyéni önzés és a kíméletlen önszeretet vezet; nem látják az általuk okozott sebeket, sorsokat és szenvedéseket. A lelki vakok nem élnek a közösség segítő készségének és együttélésének törvényszerűségei között; útjuk az egyéni törtetés, céljuk az öngazolás. Nem veszik észre az egyedül maradt édesanyját, szótlan segítségkérését, az árván maradt családok jogát a szeretethez, minden ember igényét a boldogsághoz, tisztelethez és méltósághoz. Ezeket az embereket, akik közönyösek maradnak a közösség érdekei, törvényszerűségei iránt, akik fásultan és önhittséggel nem látják az élet egyetemes és mély kérdéseit, csak szemlélik, nézik azt, mint egy mozgó festményt, de nem indítja tiltakozásra és jézusi útra lelküket a segítőkészség. Egy olajmágnás élete alkonyán, a családjában történt tragédiák után összetörve, így teszi meg vallo-mását: „Amióta élek, arra törekedtem, hogy egész családom megelégedett, anyagiilag gondtalan legyen, s közben nem vettem észre, hogy valahol útközben elvesztettem emberségemet!”

A lelki vakságban szenvedő sajnálatra méltó, mert csak önmagában hisz, és ha ereje elfogy, céltalanságba hull. A testi vakok nem szájalmat, de tiszteletet érdemelnek, mert az élet végéig Isten csodatevő erejében hisznek, mint a jerikóbelli

Bartimeus, s ha számukra más nem is, de megmarad egy színes, szép álomvilág, míg a lelki vakok világa, mint a kiapadt kút, sötét és sivár.

Milton, a világ egyik híres írója megvakultan mondta tollba az irodalom egyik legjobb remekművét, az *Elveszett paradicsomot*. Az ábrázolás nagy művészei önmagukat adták, és lelket öntöttek a szavakba, formákba.

Az evangélium áldott fényforrás a hit és az erkölcs útján, és boldog az, akinek lelkét és útját, cselekedetét és gondolkozását áthatja. De voltak, akiket a vallásos fanatizmus elvakított, akik az evangélium fényében túlzottan, szélsőségesen játszták a vak vezérek szerepét, nem látva mások igazságát és a józan erkölcsöt követelő élet hajnalhasadását. Ezeknek lettek áldozatai Szervét Mihály, Dávid Ferenc, Giordano Bruno, Galileo Galilei és sokan mások.

A vak Bartimeust a meggyőződéses mély hit tartotta meg s indította el mint boldog, látó embert a jézusi úton. Mi, akik még bizonytalanul vagy tévelygően, sokszor félig vakon járunk, a hit erejével induljunk Jézus útján Istenországa felé. Amen.

EGYHÁZI ÉLET — HÍREK

Egyházi Képviselő Tanács

Az E. K. Tanács jún. 14-én tartotta II. évnegyedi gyűlését dr. Barabássy László főgondnok és dr. Erdő János főjegyző elnöklété alatt. Tárgysorozatán szerepeltek az elnöki elintézett ügyekről szóló jelentés, a Főtanács leiratai és a teológiai hallgatók 1978—1979. II. félévi ösztöndíjainak megállapítása.

A III. évnegyedi ülést nov. 8-án tartotta. A tárgysorozat fontosabb kérdései voltak az elnöki elintézett ügyekről készített jelentés, a különböző szakbizottságok jegyzőkönyvei, a teológiai hallgatók bennlakásának működéséről szóló jelentés, az aug. 12-én, Dávid Ferenc 400 éves évfordulója alkalmából tartott Zsinati Főtanács jegyzőkönyve. E. K. Tanács elismeréssel vette tudomásul dr. Kovács Lajos püspök jelentését az Amerikai Egyesült Államokban júl. 3—18. között tett utazásáról.

E. K. Tanács ugyanazon nap tartott rendkívüli ülésében köszöntötte 70. életét betöltő Főpásztorát, életére és munkájára Isten áldását kérve.

A IV. évnegyedi ülést dec. 13-án tartotta meg. Az elnöki elintézett ügyekről szóló jelentés előterjesztése után E. K. Tanács foglalkozott a különböző szakbizottságok jegyzőkönyveivel, a Teológiai Intézet működésével kapcsolatos előterjesztésekkel, végül megállapította az 1980. évre érvényes egyházfenntartói járulékok és központi juttatások összegeit, a kis nyugdíjasok és azok utódai részére folyósítandó segélyeket, valamint jóváhagyta az Egyházi Központ és a Nyugdíj- és Segélypénztár 1980. évre előirányzott költségvetését.

Egyházköri közgyűlések

Székelykeresztúr—Udvarhelyi egyházkör szept. 13-án tartotta évi rendes közgyűlését Székelyudvarhelyen. A tárgysorozat főbb pontjai voltak: az esperes évi jelentése, a különböző bizottságok előterjesztései, pénztári számadás és a fontosabb képviselőtanácsi leiratok. A közgyűlési istentiszteleten a lelkesi szolgálatot Dancs Lajos énlaki lelkes, az énekvezéri teendőket Bán Sándor alsóboldogfalvi énekvezér végezte. Az egyházi központ képviselőjében jelen volt András György tanácsos.

Sepsiszentgyörgyi egyházkör évi rendes közgyűlését szept. 16-án tartotta a homoródjánosfalvi egyházközségben. A gyűlés tárgysorozatán szerepeltek: az esperes évi jelentése, a különböző bizottságok jelentései az egyházkör múlt évi munkájáról, pénztári számadás és a fontosabb képviselőtanácsi leiratok. A közgyűlési istentiszteleten Vass Mózes kőhalom-homoródi lelkes prédikált, az énekvezéri szolgálatot Tóth Gyula datki énekvezér végezte el.

Maros-Küküllői egyházkör okt. 13—14. napjain Küküllődombón tartotta évi rendes közgyűlését, melyen megjelentek dr. Kovács Lajos püspök, dr. Barabássy László és dr. Gyarmathy Árpád főgondnokok és dr. Erdő János főjegyző. Közgyűlés letárgyalta az esperes évi jelentését, az egyházkör múlt évi tevékenységéről szóló előterjesztéseket, pénztári számadást és a fontosabb képviselőtanácsi le-